

Poem författat av Ida Kristina Carlsson i början av 1900-talet efter sin omvändelse.
Avskrift Sven-Erik Gård (2018-04-06)

Från mörker till ljus

O jag minns en tid och jag gråter dervid
då jag tjänade synden som träl.
Världen var då mitt allt, ack hur tomt, ack hur kallt,
utan Gud, utan hopp för min själ.

Jesu blod och Guds ord, Herrens heliga bord,
var blott gåtor, som jag ej förstod.
Fort jag rusade fram, mot förderf och till skam
uti syndens förderfliga flod.

Midt i sommarens brus, fick jag skåda ett ljus,
då allt mörker och dimma försvann.
Själ och sinne fick ro och jag började tro
på den sargade korsfäste man.

Nu är Jesus mitt lif, och jag eger hans frid.
I mitt hjärta nu Jesus själf bor.
Jag som var så arm, är nu rik, glad och varm.
Pris ske Gud för hans salighet stor.

Verldens stormande brus kan ej släcka mitt ljus.
Jag är salig och frälst af Guds nåd.
Andens lag gjort mig fri ifrån syndens parti.
Min regent heter "Underlig, Råd."

Ja min lott den är skön. Jag har arv och får lön
af min Gud i det himmelska land.
Snart till Fadren jag går, der jag mottaga får
allt det goda af Frälsarens hand.

Snart min vandring är slut då jag har kämpat ut,
skulle det icke göra mig glad.
Snart hans lyckliga brud i sin snöhvita skrud,
får gå in i den himmelska stad.

Der vid harpornas klang, får jag sjunga ny sång
och bland änglarna höja min röst.
Gud jag längtar till dig, här på vandringens stig,
du min kärlek, mitt hopp och min tröst.

I.K.

Min bror Vidlof berättade att när han blev frälst och började studera smålog Ida och tyckte han var barnslig. Men hon följde någon gång med till kyrkan. En söndag satt de på var sin plats, när folket gick ut hörde Vidlof en gråtande kvinnoröst och när han vände sig om låg Ida på golvet i syndanöd. De bad för henne och sedan kunde hon resa sig och Vidlof tog hand om henne. Undra inte på att jag

sjönk förskräckt ner, jag såg helvetet öppet framför mina fötter. Efter den dagen hjälpte hon sin bror med pengar till sina studier. Sparade av sin lön och försakade mycket som hon kunde behöva. I stället för att ta spårvagnen gick hon långa sträckor för att spara slantarna. Hon förstod nu att det gällde själarnas frälsning.

/Elmina